

gen. Man har ogsaa villet gaae ud fra et andet Synspunkt, at det skulde være en Besønning; men dette vil vist være ligesaa umuligt at gennemføre. At miste sin Helbred eller sine Lemmer i Krigen, er en Tilfældighed. Den ene Krieger kan gennemgaae mange Felttog, udmærke sig ved mangfoldige Leiligheder og aldrig blive saaret; en Anden kan blive saaret, miste Liv eller Lemmer, uden at han har havt nogen særlig Anledning til at udmærke sig. Det rette Synspunkt, hvorfra en Invalidelov maa betragtes, mener jeg maatte være det, at Regjeringen er pligtig at yde alle i dens Tjeneste Staaende Understøttelse, naar de i dens Tjeneste enten paa Grund af Alder eller tilfødt Skade sættes mere eller mindre ud af Stand til at forsyne sig selv, i hvilket Tilfælde Regjeringen jo i Almindelighed yder dem en i Forhold til deres Tjenestes Stilling passende Understøttelse. Men en saadan Understøttelse yder jo Regjeringen sine Tjenere, hvad enten de komme til Skade i Freden eller i Krigen. Den foreliggende Lov omtaler kun dem, som i Krigen ere komne til Skade, altsaa ikke dem, som ere komne til Skade og have sat deres Helbred til i Statens Tjeneste i Fredens Tid. Dette Forslag er altsaa, efter min Formening, ikke fuldstændigt, det er ikke omfattende nok. En Invalidelov, mener jeg, maa udgjøre en Deel af den almindelige Pensjonslov og navnlig af en Pensjonslov for Underclasserne, der jo ere de, der have det største Antal af dem, der i Krigen komme til Skade. Officierernes Forhold i denne Henseende til Underclasserne er kun ganske faa Procent. Jeg meente altsaa, at Invalideloven bør betragtes i Forbindelse med den almindelige Pensjonslov for Underclasserne, der bestemmer den Understøttelse, som Staten yder de i dens Tjeneste Staaende, dels naar de, formedelt Alder og deraf flydende Svagelighed ikke længere ere istand til at tjene, dels naar de, paa Grund af Sygdom, som er erhvervet i Statens Tjeneste, eller, paa Grund af andre Tilfældigheder, er satte ud af Stand til at erhverve sig det Fornødne til Livets Ophold, og endelig for det 3die, naar de i Krigen ere komne til Skade i Kampen mod Fjenden. Disse Sidste kan man ikke ganske affondre fra dem, der ere

komne til Skade i Fredstid. Efter det foreliggende Forslag til en Invalidelov dets § 6 synes det, som om der ogsaa er taget Hensyn til dem, som have sat deres Helbred til i Krigen, om det end ikke er skeet ved Fjendens Overlast; men Reglerne, ifølge hvilke Understøttelsen for slige Tilfælde skulde beregnes, bør dog staae i Harmoni med Reglerne med Hensyn til dem, der komme til Skade i Fredstid, f. Ex. ved langvarige Sygdomstilfælde eller ved, hvad der jo ogsaa kan tænkes, at Soldaten mister et eller andet Lem derved, at et Gevær eller en Kanon springer i hans Nærhed; det er af de Tilfælde, som kunne indtræffe i Fjendens Nærhed, men ligesaa vel ved de daglige Døvelser, hvad enten disse foretages i Freden eller i Krigen. Der bør altsaa være nogen Harmoni imellem de Bestemmelser, der gjælde for Pensioneringsvæsenet i Fredstid og Krigstid, om man ogsaa, hvad jeg ikke troer at være rigtigt, vil komme til den Anskuelse, at der skulde bruges særskilte Pensjonssatser for dem, der have sat deres Helbred til i Krigen, og andre for dem, der have sat den til i Fredstid. Men jeg troer dog, at disse forskellige Tilfælde bør indbefattes under den samme Lov.

Jeg mener altsaa, at det foreliggende Lovforslag for Tiden aldeles ikke er nødvendigt. Jeg troer fremdeles, at det ikke er omfattende nok, og at det kun er en Deel af det Hele, og endelig troer jeg for det 3die, at man ved at behandle det nu berøver sig en Deel vigtige Oplysninger, som man kan erhverve sig ved at oppebie det Forslag, som i sin Tid vil blive Rigsdagen forelagt, naar den Commission, som er nedsat til at gjøre Forslag til Underclassernes Pensionering, har endt sit Hverv og forelagt Forslaget for Regjeringen, og det derefter af Regjeringen er blevet antaget, hvilket imidlertid rigtignok ikke vil kunne skee førend næste Gang, Rigsdagen er sammentraadt. Jeg gjentager derfor, at jeg troer ikke, at der er nogen paatrængende Nødvendighed for, at denne Lov skal udkomme nu, da man, ved at vente indtil noget før eller noget efter Nytaar, sandsynligvis med mere Sagkundskab vil kunne tage denne Sag under Overveielse. Mit Forslag til det ærede Landsting er altsaa det, at